МИРОСЛАВ ДИМИТРИЈЕВИЋ

ГЕТЕ – ОД ЕТНОНИМА ГЕТИ

Јохан Волфганг Гете је најпознатије име немачке и европске културе, о коме се не може другачије говорити у савременој науци, осим онако како је официјелна историја одредила. Међутим, нова сазнања до којих се долази, све више доводе у озбиљну сумњу аутентичност не само немачке већ и европске културе и историје.

На старосрбском-аријском, алијас архаичносрбском језику (западни историчари су покушали да га претрпају глупавим измишљеним – индоевропским језиком), реч *ѵати/гати* = припадност по рођењу, *ѵата/гата* је дакле род каста, племе, фамилија племенита порекла. У истинитој српској историји Гети (Хети) су Срби (Сарбати или Србади), а Хати су Келти, два сродна елитна сталежа, истога народа српскога. У фалсификовању европске историје, која се интензивно одвијала од 5. до 18. века Ристове ере, Гети су преименовани у Готе, (а то су учинили Орозије и Јордан, што су Немци оберучке прихватили) упркос чињеници што Трог Помпеј каже да су Гети Срби-Сарбати, и насупрот Момиру (Хомеру) који помиње Гете у „Илијади“, односно у Илионској војни – Тројанском рату. Катон тврди да су Гети и Рашани истога језика, а Вергилије сведочи да су Гети и Меди (најбројнији и најразвијенији) – исти народ. Енеја Силвијус, потоњи Папа Пије II у 15. веку Гете назива – Србима.

У првој, „Енциклопедији српских народа, племена родова и братстава – Свесрбском народносном именару од Лепенаца и Винчанаца до данас“ (стр. 98), под одредницом Гети поред осталог, стоји:

„Гети су били писмени, имали су у 4. веку буквицу

(произашлу из много старије винчанице), а Шафарик каже да су на српском језику држали службу у Цариграду. Да су Гети Срби и да говоре српским језиком потврђује нам и Прокопије („О ратовима“, Византијски извори за историју народа Југославије, том I САНУ, Византолошки институт; Београд, 1955.). Свети Јероним библијску Србију - Хавилу зове Гетула по Гетима, а Србију истим именом зову и арапски писци средњег века, јер Гети су од првородних Меда на Хелму (Балкану). То је она иста северна земља обиља из сумерског (кимерског) предања, које су преузели старозаветни пророци. За Гете зна и Иродот (Херодот)(Иродот, „Историја, I, II, Матица Српска, Нови Сад, 1980.) и каже да су најхрабрији од свих Рашана. За Гете зна и Тукидид („Пелопонески рат“, Admiral Books; 2010), а Страбон („Географија“) и Толомеј („Географска упутства“), Гетима дају много шири географски и историјски простор. Први Гет који се попео на румски (румејски) престо био је Максим Рашанин, родом из једног моравског села, и говорио је само свој српски језик. Почетком 5. века Гете почну називати Готима, а први који су их тако именовали и увели у историју као Готе били су Павао Орозије и Јорнанд.

Симеон Кончар пише: „И послије Јорнанда називају се Гети Готима, али увијек у словенскоме/српском смислу. Тако, каже Прокопије, да подунавски Гети говоре истијем језиком, којијем и Сармати а то се може рећи само за словенске Гете, јер су и Сармати Словени. (Види "Јавор" 1892, бр. 30). То се потпуно слаже са онијем, што пише Овидије да је научио језик Гета и да на њему може певати. Па и сами Јордан, који је увео појам Гота у историју назвао је своју књигу о Готима "de rebus Geticis (Јордан, “Гетска загонетка“).

"Древни писци не знају ни за какве Готе, него знају за Гете, за које нарочито кажу да су били Трачани (Рашани, Рачани). Отац историје Иродот (Иродот, „Историја“, V. 3.)

помиње много имена рачких племена, па и – Гете, који верују у бесмртност....и који су најхрабрији и најмирнији од свих Трачана (Рашана, Рачана). Капитолин, истина каже, да се дружио са Готима, али одмах додаје да су га Гети вољели као свога сународника. Знак да су и њему Гети и Готи истовјетна имена за један исти народ. Па и Теофан, писац 9. столећа, зна да су Гети старо име варвара, под којим се подразумевали Срби...У четвртом столећу отишао је један знатан број овијех Гета испред Хуна на Балканско полуострво и већ у 5. столећу појављује се име Schlavini, Sclavi, Sthlaveni, Slavi први пут у историји.... Као год што је неистинита догма модерне историје о досељењу њемачкијех Гота у Мезију/Србију, тако је исто неистинита и наука о досе-љивању Словена.

Уз пркос свему овоме упорно се приповеда као историјска чињеница да су Готи били Немци, а да је исконских Гета нестало као дима (?!).

Немци су оберучке прихватили ову бесмислицу Јорданову, него су још поносно говорили да су име-на гетских краљева Херманрик, Атанарик, Аларик, Теодорик, Еурик, Гезалик чисто немачке речи... Јасно је дакле да је Јордан претворивши Гете у немачке Готе, један од првих фалсификатора историје“. (Симеон Кончар, „Готи и њихов владика Улфила“, 315-326; код:LINGUA MONTENEGRINA, br. 2, Cetinje 2008), (Симеон Кончар,„Прадомовина Срба“, издање Српске штампарије, Загреб, 1894).

Гети су били само један огранак српско-трачког племе-на (Иродот IV, 93*),* а Теофилакт (Теофилакт Симоката, „Историја“ 1-8) их изрично назива Словенима, јасно је, да су исконски Гети били Срби. Па то сведочи њихова ношња, њихови обичаји и топографија Мезије**.** То значи да су Гети били присутни и на територији данашње Немачке. (Угледни историчари тврде да су Срби пре Немаца били присутни у Европи

око 5000 година п.н.е. на територији данашње Немачке). Орозије каже да су Готи, некада звани Гети, потомци мезијских (медских) Гета, који су учествовали у Тројанском рату 1184. године пре Христа (Павао Орозије). Оба имена Гети и Готи су један јединцат, исти народ, сведоче Јероним, Прокопије, Шпаројан, Кончар и многи други. „У земљи Гета, која се сада зове Србија или Рашка, дао је император саградити град поред неке воде...“(Тома Архиђакон, „Историја Салонитана“ (Сплита и Солина) од римског доба до 1266. год).. Гети су веровали да су бесмртни, живели испод Дунава (данашња Србија), а затим се једним делом преселили преко Дунава и прозвали се – Дачани. Масуди вели да су у доба Демостена Гети имали више држава, а Србска империја у Евроазији може да се сведе на два царства: Велесрбију - северно од ушћа Рајне до Урала **(А. Ф. Вељтман; „Атила и Русија IV i V veka“,Народно дело, Београд, 2003)** и од Порта на Атлантику до Алепа и Међуречја у Сирији (Масуди, „Златни лугови“).

Све до 18. века Србију на Хелму (Балкану) су звали Гетулијом - (Гецулијом – погрдно, а Срби су били Геце). И данас се често чује овај погрдни назив за Србе – Гете, (па су својевремено чак и једног нашег највиђенијег академика називали, наравно иза леђа, – Гецом). Србске жене и у Дубровнику погрдно зову Гетуше.

Дакле, нема никаквих Гота, ни готског стила, све је то измишљотина духовно-владарске клике - цезаропапизма која је фалсификовала све до тада познате историјске чињенице, створила виртуелну историју, истину прогласила неистином, тачно – нетачним, право – кривим... Само да би се србско име склонило из видокруга. (Миленко Николић, „Карло Велики није постојао“, Задужбина Миленка Николића, Београд, 2015).

На жалост једну кључну чињеницу нису могли да скло-

не са видика културе и историје име – Гете.
Нису смели да Гетеа назову Готом. Само то. Све остало је за њих (наводно) – готско.

Гете је највећи немачки песник пореклом из племенита рода, као што су били његови преци Гети, врхунски елитни слој, ратнички и владарски. Немачка је све до 18. века говорила српски, а Гетеови су већ можда у другом/трећем колену уназад говорили, такође, српски језик. Вероватно га је знао и Гете, јер како би, иначе, читао „Хасанагиницу“ и друге српске народне песме и дивио им се. Ту суптилност српског језика могао је да осети, и да се толико одушеви само у оригиналу - на српском.

Подсећамо читаоце да је први речник немачког језика објављен тек 1774. године под именом „тојче“ (Teutsch), да би га Јохан Кристоф у првом речнику „високонемачког говора“ објављеном у Лајпцигу 1774-1786. године назвао „дојче“ (Deutsch). (М. Николић, „Карло Велики није постојао“, Задужбина Миленка Николића, Београд, 2015).

И да сведемо причу: Највећи песник немачког језика Јохан Волфганг Гете је за своје име имао народно име (етникум) Гета. „Преведено“ на савремени српски језик Гетеово пуно име и презиме би гласило: Јохан = **Јован**; Волф = **Вук**; Ганг = (ст. срб. ариј. гунгу = род, братство) **=брат --- Јован Вукобратић Гете.**

Ни данас није ништа необично да Срби, стари Гети, за своје лично име носе народно: Срба Милетић, Србољуб Живановић, Србин Павловић... Као и одговарајућа презимена.

П.С. Од старосрбске-аријске речи *џати = гети = елита*, скројен је модеран израз *џет-сет.* (С. Филиповић, „Речник српско-ариј(ев)ски или архаично српски, с додатком корена“ Сардонија, Београд, 7519. година – 2010). Дакле, **гетско је – светско.**

На дан Светога Јована Златоустог
и на дан Светога апостола Филипа,
Лета Господњег 2020. или 7528. године
по најстаријем српском календару,
у Рашевици, селу древних Рашана